

Lucian-Dragoș Bogdan
Vraciul de pe norul interior

Copyright © Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonice.ro
www.tritonice.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

Vraciul de pe norul interior / Lucian-Dragoș Bogdan

Tritonic, 2017

ISBN: 978-606-749-288-0

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HRIB

Redactor: EUGEN LENGHEL

Comanda nr. 238/octombrie 2017

Bun de tipar: noiembrie 2017

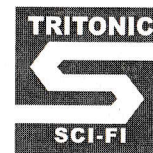
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lucian-Dragoș Bogdan

VRACIUL DE PE NORUL INTERIOR

Ediția a II-a

Cuprins

1 – O urklină din lume	7
2 – Copacii din vale	19
3 – Cea mai îndepărtată zare	32
4 – Ufibov: ultimul om din univers	47
5 – Cealaltă lume	58
6 – Inseminatorii: un târg ambiguu	86
7 – Mortului îi spuneau Rogan	111
8 – Lumea lui Creez-Viață-Din-Protostea	138
9 – Planeta paradoxului	155
10 – Cimitirul iluziilor	167
11 – Fața nevăzută a vieții	182
12 – Legenda	201
13 – Sămânța Salanyului	220
Cuvântul autorului	237
Anexă – Specii non-umane cu rol important în carte	239

1

O urklină din lume

Regina-Florilor adusese Anotimpul-Trezirii în urmă cu cincizeci de umbre lungi. În fiecare zi, când astrul mare și roșu se ridica exact printre pereții cheiului, în aerul înghețat se simțea boarea Trezirii.

Acea boare timidă, ca o părere, fusese de ajuns pentru a da semnalul micilor Flori-de-Gheață. Odată ce razele albe ale celuilalt astru, Prințesa-Neprihănită, căpătaseră un pic de putere, florile porniseră din inima Lumii, înțepaseră pământul înghețat și stratul gros de zăpadă și-și ridicaseră spre cer tulpinile ca niște sulite. Când vârful li se despica-se în două petale triumfiulare venise rândul Sângereilor. Răsărind răzleți ici și colo, ei așteptaseră ca razele Reginei-Florilor să le dea sărutarea lor timp de câteva umbre lungi, până când vârfurile deveniseră roșii și se încovoiaseră spre

Respământ. De pe corola lor începuseră să se scurgă picuri sângerii care topiseră zăpada și făcuseră loc buchetelor minuscule de Lăcrimoare.

Pas cu pas, Anotimpul-Odihnei se retrăsese și lăsase Lumea să renască. După prima Lună Oarbă din Anotimpul-Trezirii, Săditoarea trimisese Cercetașele în cele opt zări să inspecteze Grădina și să aducă veste despre urmele lăsate de Anotimpul-Odihnei. Împărțite în grupuri, urklinele plecaseră spre cele opt zări să adune nectar, să îngrijească lujere, să frământa bulgării sau să picteze apa. Umbre lungi și scurte se derulasera sub oblăduirea tot mai blândă a celor doi sori, în timp ce urklinele roboteau și redesenau viața Grădinii. Ca de fiecare dată, munca în zările cele mai vitregite de soartă revenise celor mai tinere urkline, pentru a le ajuta să capete experiență.

De data aceasta cea mai afectată fusese zarea dinspre Spirala-Dunelor. Vânturile înghețate bătuseră cu putere multă vreme, răvășind crângurile golașe și erodând terasele. Unele parapete fuseseră date peste cap și răsturnate în albiile pâraielor, creând zăgazuri. Urklinele tinere trimise să îngrijească zarea cu pricina curățaseră crângurile de crengile rupte aruncate peste tot și folosiseră arbuștii dezrădăcinați pentru a cârpi și propti parapetele dărâmate, astfel încât pâraiele eliberate să-și poată relua cursurile, iar mlaștinile să se zvânte din locurile în care zăgazurile le obligaseră să băltească. După ce consolidaseră cu bolovani pereții teraselor, zarea dinspre Spirala-Dunelor era în sfârșit pregătită pentru lucrările Anotimpului-Trezirii, iar ritmul vieții Grădinii putuse reintra în normal.

În ziua aceea, Regina-Florilor apusese demult, iar Prințesa-Neprihănită se pregătea să o urmeze. Tinerele urkline se

retrăgeau către Cuib prea epuizate ca să se mai bucure de plutirea pe curenții adierii de seară. Se târau anevoios una după alta, pășind printre arborii masivi care își împleteau coroanele și rădăcinile, urmând cărările întortocheate care protejau Cuibul de orice intrus. Un neinițiat care s-ar fi aventurat pe acolo ar fi rătăcit până ar fi murit de foame și de sete, sau ar fi pășit în vreunul din smârcurile jilave locuite de flămânde-le Lipitori-Agățătoare. De când erau date spre încredințare comunității unei Grădini, urklinele copile erau învățate să-și creeze o hartă mentală cu ajutorul sonarului, desenându-și fiecare cărare, răspântie, smârc și arbore, astfel încât să le fie imposibil să se rătăcească vreodată.

Șirul urklinelor tinere ajunse într-un luminiș imediat ce trecu de perdeaua de liane care cobora din vârful unor arbori foarte înalți. Frumos îngrijiți și ornați, aceștia își întindeau spiralele crengilor în desene atent trasate, de parcă o vrajă îi ajutase să se așeze pentru un dans static, mut. Ghirlande formate din liane decorate cu fructe treceau printre arborii care adăposteau sumedenie de păsări. Între crengi, împletiturile de mușchi și nuiele semnalau pridvoarele locuințelor urklinelor, care adeseori se întindeau până în scorburile călduroase din trunchi.

Șușoteli îngrijorate întâmpinară sosirea urklinelor. În lumina pâlпăitoare a Licuricilor-Tremurători, zeci de urkline părăsiră coroanele bogate și roiră pe sol, strângându-se în jurul nou-venitelor ca să le sprijine și să le conducă spre Templul Săditoarei. Acesta se ridica în mijlocul luminișului sub forma celui mai bătrân și mai gros arbore, cu crengile noduroase aplecate până aproape de pământ și împletindu-se cu rădăcinile pietroase care țâșneau dintre bulgării de pământ și mușchi într-o structură de coloane lemnoase ale

Resp. cărei interstiții erau acoperite de liane. Templul era înconjurat de un heleșteu cu ape limpezi întrerupt de un vad îngust străjuit de un gard viu. La chemarea îngrijorată a urklinelor, Săditoarea ieși din întunericul coloanelor împletite, grăbindu-se să le vină în întâmpinare.

Părul ei sur atârna netuns, semn că nu mai planase de multă vreme. Îi era tot mai greu să meargă în poziție bipedă, preferând de cele mai multe ori să-și sprijine pe sol și ghearele colțului drept superior. Când ajunsese lângă grupul adus aproape pe sus de urklinele comunității îl cercetă cu luare aminte, apoi o atinse pe una dintre nou-venite cu nuiaua pe care o ținea între cele trei gheare ale colțului stâng superior. Nuiaua vibra și un geamăt pe cinci voci părăsi gurile ființei epuizate. Săditoarea trecu la următoarea urklină, apoi la alta și fiecare repetare a ritualului părea a seca seva nuielei. După ce trecu pe la toate urklinele, Săditoarea desfăcu scoarța uscată și crăpată care acoperea acum nuiaua, până ajunsese la miezul fibros de culoare albicioasă.

– Nuiaua încă mai are destulă sevă! chicoti ea pe două voci, apoi o cufundă în heleșteu.

Cei trei ochi care încă nu fuseseră acoperiți cu albeață scrutară urklinele tinere care lunecau ușor într-un somn reconfortant.

– A fost urgie mare înspre zarea Spiralei-Dunelor, șopti o urklină pe o voce. Am fost acolo în recunoaștere și am fost impresionată de lucrarea Anotimpului-Odihnei. Urklinele acestea s-au depășit pe ele însele reparând în așa scurtă vreme tot ce era stricat.

– Așa este, au fost foarte vrednice! aprecie Săditoarea. Paparudelor! strigă, folosindu-și toate cele cinci voci hârâite.

Urklinele chemate se apropiară.

– Vă rog să aveți grijă ca tinerele acestea să aibă parte de mâncarea, odihna și îngrijirea cuvenite! Peste cel mult trei umbre mari trebuie să fie pregătite să reia lucrul.

– Așa vom face, Săditoare! încuviințară Paparudele, apoi își împărțiră tăcute sarcinile și se grăbiră să le preia pe tinere, ducându-le la adăpostul coroanelor bogate ale arborilor.

Trecuseră deja șapte umbre lungi de la seara aceea. Urklina era din nou în putere, dar încă își putea aminti epuizarea care o făcuse să simtă cum se scurge pe pământ și, prin el, spre inima Lumii. Nuiaua vindecătoare a Săditoarei preluase întreaga uscăciune din trupul ei și al tovarășelor sale, iar asta le cufundase într-un somn adânc, revigorant. Când se trezise din el, după o umbră mare și șase mici, se simțise la fel de ușoară cum își amintea că fusese în vremea copilăriei. În vremurile acelea, când nu avea responsabilități și Mamele o supravegheau cu grijă și iubire, viața era un șir de jocuri și încântare, presărate cu mese îmbelșugate și somn îndestulător.

Sonarul o avertiză despre un pericol aflat în apropiere, iar cei șapte ochi ai urklinei începură să studieze peisajul, căutându-l. Îl descoperi la mică distanță și mulțumi în gând Mamelor care o sfătuiseră să fie meticuloasă, cercetând cu atenție fiecare lucru.

– Nu te grăbi niciodată, o povățuiseră acestea. Poate că viteza îți va câștiga o clipă în plus, dar o clipă de reflecție sigur îți va câștiga viața.

Păși cu grijă în lături, evitând pânza țesută între iarbă, frunze, petale și lujerele gigantice ale florilor. Studie cu admirație firele subțiri și rezistente, lipicioase, aranjate într-un desen care imita cupola uneia dintre florile din jur și cu care putea fi confundată de cineva neatent la detalii. Dar golurile

Resp dintre fire nu reflectau ecourile sonarului, iar asta îi salvase viața.

În timp ce dădea ocol locului văzu Păianjenul-Necrofag la umbra unui tufiș, pândind impasibil. Deși știa de la una dintre Cercetașe că Păianjenii-Necrofagi nu văd, ci doar simt din vibrațiile pânzei când s-a prins o pradă, urklina se întrebă dacă acesta nu era dezamăgit de faptul că scăpase o pradă atât de importantă.

Se îndreptă spre un copac din apropiere și se cățăără în el cu agilitate, folosindu-și ghearele. Multe dintre crenguțele tinere semănau cu nuiua pe care Săditoarea o folosea să vindece și urklina se simți dintr-o dată protejată, ca și cum magia bătrânei era prezentă acolo.

Găsi o creangă mai groasă și se așeză pe ea, studiind peisajul de dedesubt. Pe o porțiune mare din dreapta ei petalele deschise ale florilor își trimiteau în aer Albinele-Puioase, semn de nectar abundent. Urklina le analiză o vreme zborul, stabilindu-și planul de cules. După ce înțelese logica pe care o urmau zborurile Albinelor-Puioase, își pregăti cu atenție saltul pentru a prinde momentele în care acestea erau departe de florile-mamă. Își desfăcu mantaua trupului și plană spre flori, folosindu-și cozile pentru a cârmi. Încă mai avea destule de învățat de la Profesoarele-de-Zbor, dar se descurca bine. La prima coborâre rată doar trei dintre florile de pe traseu, reușind să absoarbă nectarul celorlalte prin cele cinci guri și să-l depoziteze în pungile de pe partea ventrală. Chiar pe când florile își rechemau Albinele ca să le apere, urklina își umplu cu aer pungile rămase goale și se înalță în aer, revenind în copac.

La al doilea traseu nu mai reuși să fie la fel de precisă. Controlul înălțimii zborului devenea tot mai dificil pe măsură ce-și umplea cu nectar pungile. Mișcărilor ei tot mai stângace

erau încetinite, ceea ce le permitea florilor să-și cheme înapoi Albinele-Puioase înainte ca urklina să adune suficient nectar. După șase ture începu să se întrebe dacă mai avea sens să încerce, deoarece pericolul de a fi prinsă într-o ambuscadă a micilor creaturi cu ace veninoase devenea tot mai mare. În timp ce-și trăgea sufletul, o Cercetașă își făcu simțită prezența, fluierând pe două voci.

Urklina ieși dintre crengile între care stătea aciuată și strigă pe toate vocile, avertizând-o despre capcana Păianjenului-Necrofag. Nou-venita se opri pe loc cercetând împrejurimile, apoi îi comunică pe două voci întretăiate de efort:

– Te caută Săditoarea!

Coborî pe sol și, după trei sferturi de umbră mică, i se alătură Cercetașei.

– Mai am încă nectar de cules, explică ea.

– Săditoarea a spus că e urgent! o zori cealaltă.

Căută cu ochii un arbore cât mai înalt, apoi îi făcu semn să o urmeze într-acolo.

– Trebuie să ajungem cât putem de repede!

– Nu pot zbura bine, se justifică urklina. Multe dintre pungii îmi sunt pline cu nectar.

Cercetașa cugetă o vreme asupra situației, apoi dădu soluția:

– Hai să împărțim nectarul.

Fiecare își potrivea cele cinci guri pe gurile celeilalte, apoi prima urklină își contractă o parte dintre pungii, regurgitând nectarul depozitat în ele și trecându-l în pungile Cercetașei. Când socoti că împărțise suficient, porniră spre arbore și se cățărară în vârful lui. Căutară curenții de aer care duceau spre Cuib, apoi se lăsară să planeze pe ei, îndepărtându-se de flori și de Albinele-Puioase.

Respect În timp ce planau, urklina cugetă la rostul acestei chemări precipitate. Nu-i trebui prea mult timp de gândire ca să-și dea seama că doar un singur eveniment putea justifica gestul: Săditoarea citise în mătasea heleșteului că-i venise vremea să devină Mireasă. De când se știa văzuse Săditoarea chemând urkline-surori și trimițându-le departe pentru a deveni Mirese. Mamele îi spusese că acela era momentul când Lumea chema urklinele tinere să se împerecheze și să aducă pe lume ființe noi, care să-și ia locul alături de celelalte surori. Pe unele dintre cele plecate le revăzuse după multă vreme, pe altele niciodată. Și, deși știa că avea să vină și vremea ei, tihna și rutina vieții rustice o făcuseră să simtă acel eveniment ca pe ceva îndepărtat, aparținând unui vis.

Cuibul era destul de golaș la ora la care ajunseră. Doar câteva urkline dereticau poienita și îngrijeau arborii. Lumina care pătrundea cu greu printre coroanele înalte și bogate era reflectată de Florile-Oglindă, luminând întregul loc cu irizații alb-rozalii. Cercetătoarea preluă și restul nectarului și plecă să-l deșarte într-un Fagure.

Urkline își continuă singură drumul spre templu. Săditoarea o aștepta pe malul heleșteului, cercetând în apele limpezi lucruri doar de ea știute. Când se apropie, bătrâna își aținti asupra ei cei trei ochi sănătoși, cu o undă de duioșie.

– Iată că a venit și vremea ta, fata mea! murmură ea blând, pe două voci.

Urkline simți cum i se usucă cele cinci guri. Se strădui o vreme până reuși să îngaime stins o aprobare.

– Bănuiesc că Mamele te-au învățat despre asta, continuă bătrâna.

– Da.

Săditoarea se legănă o vreme, așa cocârjată cum era, cum pănind ce era de folos să-i mai spună tinerei.

– Ai grijă la împerechere, fata mea. Planarea către Copacii-Abundenței poate fi periculoasă. Înălțimea e mare, curenții verticali sunt înșelători, iar tu vei fi emoționată și amețită de parfumuri. Ar fi o tragedie să te izbești de pereți sau să te prăbușești.

Urkline încuviință, tăcută.

– După împerechere, vei fi dusă în fața Marilor-Săditoare, care-ți vor dezvălui numele și-ți vor vorbi despre misiunea care ți-a fost hărăzită încă de la naștere. Apoi va trebui să lepezi sămânța înmugurită în trupul tău, pentru ca Marile-Săditoare s-o așeze în Stup, unde va crește până va veni momentul ca o nouă urklină să se nască din ea.

– Când mă voi întoarce aici voi putea să-mi reiau îndeltnicirile, sau va trebui să fac altceva? îndrăzni să întrebe urklina.

Săditoarea o privi din nou, parțial amuzată.

– Nu știi ce nume ai, fata mea, ca să știi ce viitor ți s-a hărăzit. Poate că nu te vei mai întoarce niciodată aici.

În vocea Săditoarei se simțea aceeași duioșie, iar ochii urklinei se umplură de lacrimi, mici cât firele de nisip.

– Dar eu vreau să trăiesc aici..., șopti ea printr-o singură gură întredeschisă.

Săditoarea șontăcăi spre ea și o învălui cu mantaua trupului său cald.

– Și eu visam la fel când eram ca tine. Apoi am aflat că numele meu era Nuiaua-Roditoare, ceea ce însemna că trebuia să construiesc o Grădină într-un loc sterp. Și am venit aici.

– Vrei să spui că...

Uimirea tinerei era plină de sinceritate.